

Sygn. akt II AKz 142/23

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Robert Pelewicz (del.)

Protokolant: Dominik Dąbrowny

przy udziale Prokuratora Prokuratury (...) w K. A. G.

po rozpoznaniu w sprawie

D. K., R. S., G. N., K. K. i G. D. (1)

podejrzanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

zażaleń obrońców podejrzanych

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 20 stycznia 2023 r., sygn. akt VI Kp 37/23

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W ramach śledztwa nadzorowanego przez Prokuraturę Regionalną w L., sygn. akt 2005-4.Ds.4.2022, podejrzanym przedstawiono zarzuty popełnienia następujących przestępstw:

I. podejrzanemu D. K. przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. [k. 2159-2160, t. XI, akta śledztwa];

II. podejrzanemu R. S. przedstawiono zarzuty popełnienia przestępstw: (1.) z art. 258 § 1 k.k. oraz (2.) z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 56 ust. 3 tej ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. [k. 2464-2465, t. XIII, akta śledztwa];

III. podejrzanemu G. N. przedstawiono zarzuty popełnienia przestępstw: (1.) z art. 258 § 1 k.k.; (2.) z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 56 ust. 3 tej ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz (3.) z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. [k. 2451-2453, t. XIII, akta śledztwa];

IV. podejrzanemu K. K. przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. [k. 2250-2251, t. XII, akta śledztwa];

V. podejrzanemu G. D. (1) przedstawiano zarzuty popełnienia przestępstwa: (1.) z art. 258 § 1 k.k.; (2.) z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 56 ust. 3 tej ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k.

w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz (3.) z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. [k. 2228-2230, t. XII, akta śledztwa].

Postanowieniem Zastępcy Prokuratora Generalnego z dnia 30 listopada 2022 roku, sygn. akt 1001-2.Dsn.72.2022, okres wymienionego powyżej śledztwa został przedłużony do dnia 15 lipca 2023 roku [k. 3026-3027b, t. XVI, akta śledztwa].

Pierwotnie podejrzani zostali zatrzymani i tymczasowo aresztowani w sposób następujący:

I. podejrzany D. K. został zatrzymany w dniu 24 października 2022 roku, o godz. 17:17, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 26 października 2022 roku, sygn. akt IX Kp 692/22 (utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 17 listopada 2022 roku, sygn. akt V Kz 927/22), w oparciu o art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k., został tymczasowo aresztowany na okres 3 miesięcy, tj. od wymienionej chwili zatrzymania do dnia 23 stycznia 2023 roku, do godz. 17:17 [k. 2164, t. XI, k. 2333-2335, t. XII, k. 2520, t. XIII, k. 2979, t. XV, akta śledztwa];

II. podejrzany R. S., pozbawiony wówczas wolności w innej sprawie, został tymczasowo aresztowany postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 3 listopada 2022 roku, sygn. akt III Kp 838/22, w oparciu o art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k., a to na okres 3 miesięcy, tj. od dnia 3 listopada 2022 roku, od godz. 13:30 do dnia 1 lutego 2023 roku, do godz. 13:30 [k. 2486, t. XIII, k. 2981, t. XV, k. 3193, t. XVI, akta śledztwa];

III. podejrzany G. N., pozbawiony wówczas wolności w innej sprawie, został tymczasowo aresztowany postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 3 listopada 2022 roku, sygn. akt III Kp 841/22, w oparciu o art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k., a to na okres 3 miesięcy, tj. od dnia 3 listopada 2022 roku, od godz. 13:30 do dnia 1 lutego 2023 roku, do godz. 13:30 [k. 2498, t. XIII, akta śledztwa];

IV. podejrzany K. K. został zatrzymany w dniu 25 października 2022 roku, o godz. 9:50, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 26 października 2022 roku, sygn. akt IX Kp 693/22 (utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 17 listopada 2022 roku, sygn. akt V Kz 928/22), w oparciu o art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k., został tymczasowo aresztowany na okres 3 miesięcy, tj. od wymienionej chwili zatrzymania do dnia 23 stycznia 2023 roku, do godz. 9:50 [k. 2254, 2340 t. XII, k. 2980, t. XV akta śledztwa];

V. podejrzany G. D. (1) został zatrzymany w dniu 25 października 2022 roku, o godz. 8:20, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 26 października 2022 roku, sygn. akt IX Kp 689/22 (utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 17 listopada 2022 roku, sygn. akt V Kz 926/22), w oparciu o art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k., został tymczasowo aresztowany na okres 3 miesięcy, tj. od wymienionej chwili zatrzymania do dnia 23 stycznia 2023 roku, do godz. 8:50 [k. 2232, 2322, t. XII, k. 2977, t. XV, akta śledztwa].

Aktualnie, zaskarżonym postanowieniem z dnia 20 stycznia 2023 roku, sygn. akt VI Kp 37/33, Sąd Okręgowy w Krakowie:

I. na podstawie art. 263 § 2 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k. przedłużył tymczasowe aresztowanie wobec podejrzanego K. K. na okres dalszych 2 miesięcy (60 dni), tj. do dnia 24 marca 2023 roku, do godz. 09:50;

II. na podstawie art. 263 § 2 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k. przedłużył tymczasowe aresztowanie wobec podejrzanego G. D. (1) na okres dalszych 2 miesięcy (60 dni), tj. do dnia 24 marca 2023 roku do godz. 08:20;

III. na podstawie art. 263 § 2 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k. przedłużył tymczasowe aresztowanie wobec podejrzanego D. K. na okres dalszych 2 miesięcy (60 dni), tj. do dnia 23 marca 2023 roku do godz. 17:17;

IV. na podstawie art. 263 § 2 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k. przedłużył tymczasowe aresztowanie wobec podejrzanego R. S. na okres dalszych 2 miesięcy (60 dni), tj. do dnia 2 kwietnia 2023 roku do godz. 13:30;

V. na podstawie art. 263 § 2 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k. przedłużył tymczasowe aresztowanie wobec podejrzanego G. N. na okres dalszych 2 miesięcy (60 dni), tj. do dnia 2 kwietnia 2023 roku do godz. 13:30

[k. 112-113, 125-134, t. I, akta nin. sprawy].

Na powyższe postanowienie w zakresie odnoszącym się do podejrzanego D. K. zażalenie wniósł jego obrońca, który zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na jego treść, a to:

1. art. 249 § 1 k.p.k. poprzez wydanie zaskarżonego postanowienia z istotnym pominięciem celu jaki gwarantować mają środki zapobiegawcze stosowane względem podejrzanego i sprowadzenie tego środka do antycypacji kary;

2. art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, że istnieje uzasadniona obawa, iż podejrzany może w bezprawny sposób utrudniać postępowanie, gdy z okoliczności sprawy nie wynika, aby istniało realne zagrożenie takiego zachowania podejrzanego;

3. art. 258 § 2 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że zagrożenie surową karą może powodować zachowania podejrzanego polegające na destabilizacji prawidłowego toku postępowania, w tym mataczenia poprzez próbę wpływania na zeznania świadków i podejrzanych;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez błędne przyjęcie, że dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego konieczne jest zastosowanie tymczasowego aresztowania względem podejrzanego z uwagi na nieprzyznanie się do zarzucanych mu czynów oraz fakt, że czyny te zostały popełnione we współdziałaniu z innymi osobami, czego jedynym dowodem mają być wyjaśnienia podejrzanego P. M., z pominięciem faktu, że pochodzą one od osoby, która nie jest bezstronna, a nadto pomówienia te nie potwierdzają żadne inne dowody.

Podnosząc powyższe zarzuty odwoławcze obrońca podejrzanego D. K. wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania tego podejrzanego. Alternatywnie wymieniony skarżący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania tego podejrzanego innego nieizolacyjnego środka zapobiegawczego, w tym poręczenia majątkowego do kwoty 50.000 zł [k. 145-149, t. I, akta nin. sprawy].

Na powyższe postanowienie w zakresie odnoszącym się do podejrzanego R. S. zażalenie wniósł jego obrońca, który zarzucił naruszenie przepisów postępowania karnego, a to:

1. art. 249 § 1 k.p.k. poprzez uznanie, że została spełniona przesłanka ogólna przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, albowiem z dotychczas zgromadzonego materiału dowodowego wynika duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów, w sytuacji gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, aby podejrzany uświadamiał sobie uczestnictwo w zorganizowanej grupie przestępczej, jak i aby swoimi działaniami wypełniał znamiona czynów z art. 55 ust. 3 w zw.

z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz art. 56 ust. 3 tej ustawy w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

2. art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez uznanie, że istnieje obawa matactwa podejrzanego gdyby nie zastosowano innego nieizolacyjnego środka zapobiegawczego, w sytuacji gdy podejrzany przebywa w warunkach izolacji odbywając wyrok bezwzględnej kary pozbawienia wolności, przez co nie ma możliwości wpływania na tok postępowania;

3. art. 258 § 2 k.p.k. poprzez uznanie, że zarzuca się podejrzanemu popełnienie zbrodni lub występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której granica wynosi co najmniej 8 lat, w sytuacji gdy zarzucane czyny podejrzanemu nie zostały wykazane innymi środkami dowodowymi prócz zeznań jednej z osób korzystających z dobrodziejstwa z art. 60 § 4 k.k., jak i nie zostały te wyjaśnienia potwierdzone w dokumentach na podstawie których doszło do przedłużenia trwania tymczasowego aresztu;

4. art. 249a § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez przyjęcie za podstawę orzeczenia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania ustaleń poczynionych na podstawie dokumentów do których nie miał dostępu podejrzany, jak i obrońca.

Podnosząc powyższe zarzuty odwoławcze obrońca podejrzanego R. S. wniósł o uchylene zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części odnoszącej się do tego podejrzanego [k.153-157, t. I, akta nin. sprawy].

Na powyższe postanowienie w zakresie odnoszącym się do podejrzanego G. N. zażalenie wniósł jego obrońca, który zarzucił:

1. naruszenie art. 249 § 1 k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie, a to wskutek przyjęcia, iż w sprawie aktualizuje się przesłanka ogólna dla zastosowania środków zapobiegawczych w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa przez podejrzanego, podczas gdy dokonanie rzetelnej i szczegółowej analizy dowodów w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku przeciwnego;

2. naruszenie art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 258 § 4 k.p.k. poprzez jego błędną wykładnię, względnie niewłaściwe zastosowanie, w szczególności przez przyjęcie, że w sprawie występują wskazane w cyt. przepisie szczególne przesłanki do stosowania środka zapobiegawczego, przy jednoczesnym pominięciu dyspozycji § 4 cyt. przepisu, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby istniały zagrożenia wskazane w tym przepisie dotyczące osoby podejrzanego, a okoliczności sprawy wskazują dodatkowo na konieczność uwzględnienia regulacji § 4;

3. naruszenie art. 258 § 2 k.p.k. poprzez nadużycie powoływania się przez Sąd na przesłankę abstrakcyjnej, grożącej podejrzanemu surowej kary, w sytuacji gdy przesłanka ta sama w sobie nie jest wystarczająca dla stosowania tymczasowego aresztowania, a przez zawarte w tym przepisie sformułowanie „surową karę” należy rozumieć realne zagrożenie grożącą karą pozbawienia wolności, które to zagrożenie z uwagi na brak dowodów świadczących o zawinięciu podejrzanego oraz inne liczne okoliczności nie występuje;

4. naruszenie art. 251 § 1 i 3 k.p.k. poprzez niedostateczne opisanie i uzasadnienie okoliczności wskazujących w cyt. przepisie, przez co postanowienie stało się nieczytelne, a jego merytoryczna weryfikacja praktycznie niemożliwa, co przekłada się na dowolność czynionych ustaleń oraz podnoszonych twierdzeń;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a mający istotny wpływ na jego treść, polegający na mylnym przyjęciu, iż analiza materiału dowodowego, który został dotychczas zgromadzony w sprawie, a wymieniony w treści postanowienia wyłącznie przez enumeratywne wymienienie stron akt sprawy, wskazuje na duży stopień prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów, a także na potrzebę zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, w związku z faktem, iż po stronie podejrzanego miałyby rzekomo istnieć realna obawa matactwa, która to jawi się jako realna i konkretna zgodnie z uzasadnieniem Sądu z uwagi na szereg przestępstw jakich podejrzany miał się dopuścić, w sytuacji gdy Sąd nie odniósł się konkretnie do żadnego dowodu, który przemawia za przyjęciem wskazanej optyki, wobec tak lakonicznego i niezgodnego ze stanem faktycznym uzasadnienia Sądu I instancji brak jest podstaw dla uznania, iż zachodzi duże prawdopodobieństwo

popelnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów, których to podstaw nie wskazał również Sąd w treści wydanego postanowienia;

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia poprzez wskazanie, że obawa mactwa zachodzi w stosunku do podejrzanego z uwagi na grożącą podejrzanemu surową karę, gdy należy wskazać, że podejrzały przebywa w izolacji penitencjarnej w związku z innym postępowaniem i jego możliwość destabilizacji postępowania karnego w takich warunkach ma charakter wyłącznie teoretyczny, a nie realny i konkretny

Podnosząc powyższe zarzuty odwoławcze obrońca podejrzanego G. N. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia. Alternatywnie wymieniony skarżący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zastosowanie środków zapobiegawczych w postaci poręczenia majątkowego w wysokości 50.000 zł, zakazu opuszczania gminy K. i dozoru Policji [k. 159-165, t. I, akta nin. sprawy].

Na powyższe postanowienie w zakresie odnoszącym się do podejrzanego K. K. zażalenie wniósł każdy z jego trzech obrońców.

Pierwsze zażalenie wniósł obrońca podejrzanego K. K. – adwokat O. K., który zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść postanowienia, tj.:

1. art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez błędne uznanie, iż zachodzi uzasadniona i realna obawa, że podejrzały będzie utrudniał postępowanie karne, podejmując próby mactwa procesowego, bez wskazania okoliczności, na których oparte jest to przekonanie, w sytuacji gdy w sprawie nie zachodzą żadne konkretne okoliczności uzasadniające obawę podejmowania przez podejrzanego bezprawnych działań mających na celu zakłócanie prawidłowego biegu postępowania;

2. art. 258 § 2 k.p.k. poprzez błędne uznanie, iż w stosunku do podejrzanego zachodzi realna groźba wymierzenia mu wysokiej kary co miałyby go motywować do podjęcia działań mających na celu destabilizację toczącego się postępowania, w sytuacji gdy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy trudno jest uznać, iż podejrzanemu grozi realnie wysoka kara pozbawienia wolności;

3. art. 249 § 1 k.p.k. poprzez uznanie, iż zebrane w niniejszym postępowaniu dowody, wskazują na duże prawdopodobieństwo, iż podejrzały dopuścił się popelnienia zarzucanego mu czynu, opierając ten wniosek jedynie na depozycjach jednego świadka działającego w ramach art. 60 k.k., podczas gdy w realiach przedmiotowej sprawy brak jest innych, dodatkowych dowodów, które w sposób dostatecznych uprawdopodobniłyby spełnienie przesłanki ogólnej stosowania środków zapobiegawczych.

Podnosząc powyższe zarzuty odwoławcze wymieniony skarżący obrońca podejrzanego K. K. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i nieprzedłużanie wobec tego podejrzanego tymczasowego aresztowania. Alternatywnie obrońca ten wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania względem tego podejrzanego i zastosowanie wobec niego środków zapobiegawczych o wolnościowym charakterze [k. 192-197, t. I, akta nin. sprawy].

Drugie zażalenie wniósł obrońca podejrzanego K. K. – adwokat G. D. (2), który zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść, a to:

1. art. 249 § 1 k.p.k. poprzez nieuprawnione i nieuzasadnione przyjęcie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na duże prawdopodobieństwo popelnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów postaci opisanej w zarzutach, podczas gdy prawidłowa jego ocena nie daje podstaw do takiego twierdzenia, a co za tym idzie, do dalszego stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego;

2. art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez przyjęcie, iż w stosunku do podejrzanego zachodzi uzasadniona obawa mactwa, gdyż pozostając na wolności będzie on podejmował działania mające na celu utrudnianie postępowania w postaci kontaktowania się i podejmowania próby ustalenia wspólnej linii obrony z innymi osobami współdziałającymi w

przestępstwie, w sytuacji gdy tylko hipotetyczne założenie, iż podejrzany będzie kontaktować się z współpodejrzanymi i świadkami nie może w żadnym wypadku uzasadniać konstatacji o ziszczeniu się tej przesłanki szczególnej zastosowania tymczasowego aresztu w postaci uzasadnionej obawy matactwa;

3. art. 258 § 2 k.p.k. poprzez nieuprawnione przyjęcie, że realna obawa bezprawnego wpływu przez podejrzanego na prawidłowy tok postępowania uzasadniona jest groźącą mu surową karą pozbawienia wolności, podczas gdy stwierdzenie to opiera się wyłącznie na ocenie samego li tylko abstrakcyjnego zagrożenia karą za zarzucone przestępstwo;

4. art. 257 § 1 k.p.k. i art. 253 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady minimalizacji oraz proporcjonalności środków zapobiegawczych i zastosowanie w niniejszej sprawie najsurowszego środka zapobiegawczego, w sytuacji gdy dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania wystarczające jest zastosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych.

Podnosząc powyższe zarzuty odwoławcze wymieniony skarżący obrońca podejrzanego K. K. wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie tymczasowego aresztowania wobec tego podejrzanego. Alternatywnie obrońca ten wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uzależnienie uchylenia tymczasowego aresztowania od wpłacenia przez tego podejrzanego poręczenia majątkowego w kwocie 10.000 zł. Drugi z kolei alternatywnym wnioskiem odwoławczym obrońca ten wniósł natomiast o zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania podejrzanego innych środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym, a to dozoru Policji oraz zakazu opuszczania kraju [k. 210-216, t. II, akta nin. sprawy].

Trzecie z kolei zażalenie wniósł obrońca podejrzanego K. K. – adwokat P. K., który zarzucił obrazę prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to:

1. art. 249 § 1 k.p.k. poprzez niesłuszne przyjęcie, że istnieje duże prawdopodobieństwo, że podejrzany popełnił zarzucany mu czyn oraz w okolicznościach niniejszej sprawy niezbędnym jest sięganie do stosowania środków zapobiegawczych w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, podczas gdy zgromadzony został już obszerny materiał dowodowy, podejrzany ma stałe miejsce zamieszkania w kraju, pracę, ustabilizowane życie prywatne, tym samym brak jest podstaw, aby stwierdzić, że w przypadku uchylenia aresztu mógłby w sposób bezprawny wpływać na tok postępowania;

2. art. 257 § 1 k.p.k. poprzez niesłuszne przyjęcie, że jedynie najsurowszy w formie środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania może zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania, podczas gdy w pełni wystarczające byłoby zastosowanie dozoru Policji lub/i poręczenia majątkowego, ewentualnie zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu;

3. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego nie na zasadzie swobodnej oceny dowodów, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logiki, lecz na zasadzie dowolności bez uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść podejrzanego, polegającej na uznaniu, że istnieje duże prawdopodobieństwo, że podejrzany popełnił zarzucany czyn, podczas gdy zarzut opiera się wyłącznie na wyjaśnieniach P. M., złożonych w celu zmniejszenia groźącej mu kary, tym samym są one mało wiarygodne;

4. art. 258 § 2 k.p.k. poprzez uznanie, że istnieje prawdopodobieństwo utrudniania postępowania, podczas gdy analiza całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku, że konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania ze względu na obawę bezprawnego zakłócania prawidłowego przebiegu procesu w niniejszym przypadku nie istnieje.

Podnosząc powyższe zarzuty odwoławcze wymieniony skarżący obrońca podejrzanego K. K. wniósł o uchylenie tymczasowego aresztowania tego podejrzanego. Alternatywnie obrońca ten wniósł o zastrzeżenie na podstawie art. 257 § 2 k.p.k., iż tymczasowy areszt tego podejrzanego ulegnie zmianie pod warunkiem złożenia poręczenia majątkowego w wysokości 30.000 zł [k. 242-245, t. II, akta nin. sprawy].

Na powyższe postanowienie w zakresie odnoszącym się do podejrzanego G. D. (1) zażalenie wniósł jego obrońca, który zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na jego treść, tj.:

1. art. 249 § 1 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że materiał dowodowy stanowiący podstawę wniosku o przedłużenie tymczasowego aresztowania pozwala na ustalenie wysokiego prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanego wszystkich zarzucanych mu czynów, w sytuacji gdy cały materiał dowodowy – który miałby wskazywać na sprawstwo podejrzanego – to wyłącznie pomówienia współoskarżonego P. M., zainteresowanego wynikiem przedmiotowego postępowania, które to wyjaśnienia nie są potwierdzone innymi obiektywnymi i miarodajnymi dowodami;
2. art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, iż w sprawie występuje uzasadniona obawa mactwa, w sytuacji gdy w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących, że podejrzany podejmował działania mające na celu destabilizację prowadzonego postępowania, co uniemożliwia przyjęcie prostego domniemania, którym posłużył się Sąd Orzekający;
3. art. 258 § 2 k.p.k. poprzez jego błędną interpretację i przyjęcie, że stanowi on swoiste domniemanie, iż już samo zagrożenie surową karą pozwala na uzasadnione wnioskowanie, że podejrzany w przyszłości może podejmować bezprawne działania celem destabilizacji prowadzonego wobec niego postępowania karnego, w sytuacji gdy stosowanie tego przepisu powinna poprzedzać analiza dotychczasowej postawy procesowej podejrzanego, co w niniejszej sprawie przekreśla możliwości prostego przyjęcia ww. wnioskowania i stosowania przedmiotowego przepisu bez należytego uzasadnienia takiej decyzji procesowej;
4. art. 258 § 4 k.p.k. w zw. z art. 257 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady adekwatności środków zapobiegawczych i przyjęcie, że wyłącznie środek o charakterze izolacyjnym może zabezpieczyć prawidłowy tok niniejszego postępowania, podczas gdy dotychczasowa postawa podejrzanego i ustabilizowany charakter jego życia na wolności wnioskowaniu takiemu przeczą;
5. art. 263 § 2 k.p.k. poprzez przedłużenie tymczasowego aresztowania, w sytuacji niewykazania przez oskarżyciela publicznego planowanych i koniecznych do przeprowadzenia czynności procesowych i dowodowych względem podejrzanego, a zatem niewykazania, iż nie ma zagrożenia dla zakończenia postępowania przygotowawczego w rozsądnym terminie.

Podnosząc powyższe zarzuty odwoławcze obrońca podejrzanego G. D. (1) wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w zakresie odnoszącym się do tego podejrzanego. Alternatywnie wymieniony skarżący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zastosowanie względem tego podejrzanego środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym, tj. poręczenia majątkowego w kwocie 50.000 zł, dozoru Policji połączonego z zakazem kontaktowania się ze współpodejrzanymi, zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu i zakazu zbliżania się do podejrzanego P. M. [k. 224-237, t. II, akta nin. sprawy].

Sąd Apelacyjny w Krakowie stwierdził, co następuje:

Zażalenia nie zasługują na uwzględnienie.

Analizując sytuację procesową podejrzanym D. K., R. S., G. N., K. K. i G. D. (1) w kontekście zarzutów zażaleń, to pierwszej kolejności podkreślić należy za Sądem Okręgowym, że każde przedłużanie tymczasowego aresztowania jest decyzją procesową autonomiczną wobec tej, która została podjęta poprzednio w przedmiocie zastosowania tego środka zapobiegawczego oraz uprzednich decyzji procesowych o jego przedłużeniu (zob. postanowienie SA w Krakowie z 06.03.2018., II AKz 104/18, Legalis 1856015). Nie budzi więc wątpliwości w realiach rozpoznawanej sprawy konieczność weryfikacji podstaw stosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanym D. K., R. S., G. N., K. K. i G. D. (1), zarówno w kontekście istnienia przesłanek pozytywnych ogólnych z art. 249 k.p.k., jak i pozytywnych szczególnych z art. 258 k.p.k., a także ewentualnego wystąpienia negatywnych przesłanek szczególnych z art. 259 k.p.k., albowiem zaistnienie negatywnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania powinno

skutkować odstąpieniem od zastosowania izolacji w ramach tego środka zapobiegawczego, a jeśli występują podstawy faktyczne i prawne - zastosowaniem innego środka zapobiegawczego.

Ponadto, jak słusznie sugerują skarżący w części motywacyjnej zażaleń, przepis art. 257 § 1 k.p.k. wyrażający dyrektywę minimalizacji tymczasowego aresztowania, stosownie do której izolacja w ramach aresztu powinna być stosowana w ostateczności, gdy inne (wolnościowe) środki zapobiegawcze nie będą w stanie zabezpieczyć prawidłowego toku postępowania karnego - nakłada na sąd stosujący i sąd przedłużający tymczasowe aresztowanie obowiązek rozważenia, czy dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania jurysdykcyjnego konieczne jest stosowanie tymczasowego aresztowania, czy też wystarczający jest inny środek o charakterze wolnościowym. W konsekwencji, gdy okoliczności sprawy zmieniły się w taki sposób, że wystarczające jest dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania stosowanie innych środków zapobiegawczych, tymczasowe aresztowanie należy niezwłocznie zmienić na inny środek zapobiegawczy.

Przypomnieć więc w powyższym kontekście trzeba, że obowiązek przedstawienia dowodów świadczących o dużym prawdopodobieństwie popełnienia przez podejrzanych D. K., R. S., G. N., K. K. i G. D. (1) zarzucanych im przestępstw oraz przytoczenie okoliczności wskazujących na istnienie podstaw i konieczność stosowania tymczasowego aresztowania, o których mowa w art. 251 § 3 k.p.k., odnosi się nie tylko do postanowienia o zastosowaniu tego środka zapobiegawczego, ale również do rozstrzygnięcia podejmowanego na wniosek prokuratora, przed którym sprawa się toczy w trybie art. 263 § 2 k.p.k. o przedłużeniu aresztu i wymusza na sądzie szczególnie wnikliwą ocenę konieczności stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania po wydaniu pierwszego wyroku przez sąd pierwszej instancji, przy uwzględnieniu, czy w okolicznościach konkretnej sprawy istnieje realne zagrożenie dla przebiegu postępowania, wolności i praw innych osób, jak również bezpieczeństwa publicznego. Inne rozumienie treści art. 263 § 2 k.p.k. nie spełniałoby wymaganego przez Konstytucję RP standardu jasności, kompletności i precyzji unormowania ustawowego.

Nie sposób zgodzić się z obrońcami podejrzanych, iż Sąd Okręgowy nie wskazał dowodów, w oparciu o które uznał, że zachodzi duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanych D. K., R. S., G. N., K. K. i G. D. (1) zarzucanych im przestępstw, ograniczając się jedynie do ogólnego stwierdzenia, iż wniosek ten wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego – głównie wyłącznie z pomówienia współoskarżonego P. M., zainteresowanego wynikiem przedmiotowego postępowania, które to wyjaśnienia nie są potwierdzone innymi obiektywnymi i miarodajnymi dowodami. Uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego postanowienia (a konkretnie jego strony piątej i szóstej) pozwoliłaby skarżącym dostrzec, że Sąd Okręgowy nie tylko wymienił dowody wskazujące na spełnienie wobec podejrzanych przesłanki ogólnej stosowania środków zapobiegawczych, ale nawet wskazał ich dokładne adresy aktowe, co umożliwiłoby szybszą weryfikację zajętego przez nich stanowiska. Sąd Okręgowy nie dokonał co prawda szczegółowej analizy tych dowodów, ale stwierdzić należy, że na tym etapie postępowania, kiedy to ustala się jedynie, czy zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów, a nie czy zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie mu winy, odwołanie się do konkretnych dowodów ze wskazaniem ich adresów aktowych jest wystarczające do wykazania spełnienia przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k.

Co warto podkreślić, formułując wspomniane wyżej zarzuty obrońcy podejrzanych sami posługują się ogólnikami, nie wskazują bowiem konkretnych dowodów, które pozwalają podważyć ustalenia i rozważania Sądu Okręgowego w tym zakresie, poprzestając jedynie na stwierdzeniach typu: „błędne przyjęcie, że dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego konieczne jest zastosowanie tymczasowego aresztowania względem podejrzanego z uwagi na nieprzyznanie się do zarzucanych mu czynów oraz fakt, że czyny te zostały popełnione we współdziałaniu z innymi osobami, czego jedynym dowodem mają być wyjaśnienia podejrzanego P. M., z pominięciem faktu, że pochodzą one od osoby, która nie jest bezstronna, a nadto pomówienia te nie potwierdzają żadne inne dowody”. Jednakże, w ocenie Sądu Apelacyjnego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności dowody, które wymienia w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy, świadczą o dużym prawdopodobieństwie popełnienia przez podejrzanych D. K., R. S., G. N., K. K. i G. D. (1) zarzucanych im przestępstw, nie sposób zatem uznać, by Sąd

Okręgowy dopuścił się zarzucanego mu błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przyjęcia, iż została spełniona przesłanka ogólna z art. 249 § 1 k.p.k.

Na ocenę stopnia prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanych D. K., R. S., G. N., K. K. i G. D. (1) zarzucanych im przestępstw nie wpływają ujemnie podnoszone przez ich obrońców wątpliwości co do wiarygodności depozycji procesowych podejrzanego P. M., jako dowodu z pomówienia współsprawcy. Kwestie te będą szczegółowo badane przy wydawaniu wyroku i rozstrzyganiu o winie podejrzanych, na chwilę obecną jednak zarzuty im stawiane należy uznać za uprawdopodobnione. Nie sposób zatem przyjąć, iż Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 251 § 3 k.p.k. i Sąd Apelacyjny podkreśla za Sądem Okręgowym, iż sąd orzekający w przedmiocie środka zapobiegawczego, nie jest uprawniony, ani zobowiązany do dokonywania oceny dowodów oraz prawnej oceny czynów zarzucanych podejrzanemu w takim zakresie, jaki przysługuje wyłącznie sądowi właściwemu do merytorycznego rozpoznania sprawy. Zgromadzone dowody podlegają ocenie jedynie w tym aspekcie, czy wskazują one na duże prawdopodobieństwo, że podejrzany popełnił zarzucane mu czyny (w rozumieniu art. 249§1 k.p.k.), a nie, czy te dowody pozwalają na uznanie, że osoba ta popełniła zarzucane jej przestępstwa (postanowienie SN z 17.02.2004. WZ 19/04, LEX nr 185855).

Zasadnie również Sąd Okręgowy ustala istnienie przesłanki z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. - uzasadnionej obawy matactwa, gdyż analiza akt sprawy w kontekście zażaleń obrońców podejrzanych prowadzi do wniosku, iż zachowuje ona swoją aktualność wobec wszystkich podejrzanych w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy – wbrew temu, co twierdzą obrońcy podejrzanych – przedstawił argumenty świadczące o tym, iż w realiach przedmiotowej sprawy jest ona uzasadniona, powołując się na postawione im, a uprawdopodobnione zgromadzonym w toku postępowania materiałem dowodowym zarzuty przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej. W orzecznictwie trafnie bowiem podkreśla się, że już sam udział w takiej grupie, ze względu np. na znajomość jej uczestników, ich wzajemne powiązania, istnienie dróg przepływu informacji, solidarność grupową bądź także inne środki wywierania wpływu na wyjaśnienia lub zeznania, począwszy od gróźb po przekazywanie środków do życia rodzinom uczestników grupy, obawę matactwa ze strony podejrzanego uzasadnia w stopniu wystarczającym (tak np. postanowienie SA w Krakowie z 5.02.2014., II AKz 34/14, LEX nr 1466273) i w tym zakresie – wbrew zarzutom skarżących - obawy matactwa procesowego nie usuwa fakt przesłuchania podejrzanego P. M. na etapie postępowania przygotowawczego, gdyż czynności dowodowe ponawiane są na etapie postępowania sądowego (poza wyjątkami przewidzianymi w ustawie procesowej). Tym samym podejrzani przebywając na wolności mogliby w sposób nieskrępowany wpływać na podejrzanego P. M., nakłaniając go do zmiany treści złożonych wyjaśnień albo podejmując inne działania w sposób istotny destabilizujące tok śledztwa.

Ponadto obawa ta wynika przede wszystkim z charakteru i okoliczności popełnienia zarzucanych podejrzanym przestępstw. Wszystkim podejrzanym zarzucono popełnienie czynów zabronionych związanych z wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych, które to przestępstwa miały zostać popełnione w konfiguracji wieloosobowej, a w przypadku podejrzanych G. D. (1), R. S. i G. N. – również w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Podkreślić należy za Sądem Okręgowym, iż przestępczy proceder, którego mieli dopuścić się podejrzani w niniejszej sprawie wraz z innymi osobami wymagał wysokiego stopnia zorganizowania, funkcjonowania według założonego wcześniej planu działania, podziału ról i zadań oraz zaangażowania dużej liczby osób. Podejrzani przebywając na wolności mogliby podjąć działania utrudniające przebieg postępowania karnego, np. poprzez ustalanie wspólnej wersji wydarzeń z pozostałymi członkami grupy przestępczej, czy też z innymi osobami mającymi wiedzę na temat ich przestępczego działania, a to celem uniknięcia lub choćby umniejszenia odpowiedzialności karnej za zarzucane czyny, czy też w inny sposób bezprawnie wpływające na zachowanie pozostałych osób zaangażowanych w przestępczy proceder oraz materiał dowodowy już zebrany, jak i pozostający do zebrania. A skarżący zapominają w uzasadnieniach, że warunkiem przyjęcia obawy matactwa, jako przesłanki tymczasowego aresztowania, nie jest stwierdzenie, iż matactwo zostało dokonane, sąd bowiem ma badać, czy podejrzany może zachować się w ten sposób, a nie, czy już tak postąpił (postanowienie SA w Krakowie z 8.02.2010., II AKz 50/10, KZS 2010/3/43), przy czym w realiach rozpoznawanej sprawy wymaga podkreślenia, że podejrzany R. S. dopuścił już się zachowania mogącego nosić

znamiona matactwa procesowego poprzez wywieranie bezprawnego wpływu na treść wyjaśnień innego podejrzanego (k. 3025, 3186-3187, Tom XVI).

Przesłanka z art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. zachowuje swoją aktualność w odniesieniu do D. K.. Podejrzanym pozostaje bez stałego miejsca zameldowania i pobytu (tom XI k. 2153), pod deklarowanym przez niego miejscem pobytu (tom XI k. 2181) w rzeczywistości zamieszkuje jego konkubina W. K., która w swoich zeznaniach jednoznacznie wskazała, że D. K. nie zamieszkuje i nigdy nie zamieszkiwał pod tym adresem (tom XI k. 2196-2197). Tym samym rzeczywiste miejsce pobytu podejrzanego przed zastosowaniem wobec niego izolacyjnego środka zapobiegawczego nie jest znane organom ścigania, co oznacza, że nieposiadanie przez podejrzanego stałego miejsca pobytu w kraju stwarza domniemanie, że oskarżony może się ukrywać. Dowodzi tego wskazanie za pomocą zwrotu: „zwłaszcza wtedy, gdy” i tym samym ustawa wprowadza domniemanie, że w takim wypadku z reguły zachodzi obawa ukrywania się podejrzanego. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, trafna jest ocena, że zachodzi uzasadniona obawa ukrycia się podejrzanego, tym bardziej, iż D. K. jest kawalerem, nie ma dzieci i nie zachodzą żadne okoliczności, które mogłyby powstrzymać go od podejmowania prób opuszczenia kraju lub ukrycia się przed organami ścigania. Obawa ta jest wzmocniona wagą stawianego podejrzanemu zarzutu i realnością wymierzenia mu surowej kary.

Przesłanka z art. 258 § 2 k.p.k. nie może stanowić podstawy do przedłużenia stosowania wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na etapie postępowania przygotowawczego, jeżeli nie została spełniona przesłanka z art. 263 § 2 k.p.k. - z sytuacją taką nie mamy jednak do czynienia w niniejszym postępowaniu. Ani bowiem Sąd Okręgowy nie uznał przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k. za samodzielną podstawę stosowania tymczasowego aresztowania, niezależną od zaistnienia okoliczności wymienionych w art. 263 § 2 k.p.k., ani też obrońcy podejrzanym nie uargumentowali wystarczająco poglądu, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie dochowano wymogów określonych w art. 263 § 2 k.p.k. Sąd Apelacyjny tu opinię Sądu pierwszej instancji, że konieczność przeprowadzenia wskazanych przez prokuratora czynności procesowych można rozpatrywać w kategoriach szczególnych okoliczności sprawy, które uniemożliwiły zakończenie postępowania przygotowawczego w terminie, na jaki wcześniej zastosowano wobec podejrzanym tymczasowe aresztowanie, podziela również stanowisko Sądu Okręgowego, iż podejrzanym – w razie uznania ich winy – realnie grozi wymierzenie surowej kary, przekraczającej dolne granice ustawowego zagrożenia za zarzucane mu przestępstwa. Sąd Okręgowy trafnie uzasadnił aktualność tej przesłanki, niezasadny jest zatem postawiony przez skarżącego zarzut obrazy art. 258 § 2 k.p.k.

W uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego brak jest wprawdzie szczegółowej analizy potencjalnej skuteczności zastosowania wobec podejrzanym środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym, nie jest jednak prawdą, iż Sąd ten zaniechał rozważenia, czy dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania rzeczywiście konieczne jest dalsze stosowanie wobec podejrzanym D. K., R. S., G. N., K. K. i G. D. (1) środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym. Biorąc pod uwagę stopień nasilenia omówionych powyżej przesłanek Sąd Okręgowy uznał, iż stosowanie tymczasowego aresztowania jest nadal niezbędne, a Sąd Apelacyjny opinię tę w pełni podziela. Nie doszło zatem ze strony Sądu pierwszej instancji do obrazy art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 257 § 1 k.p.k.

W odpowiedzi na zarzuty obrońców podejrzanym zawarte w zażaleniach wymaga zasygnalizowania w tym miejscu, że i orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej ETPC) dopuszcza pozbawienie wolności człowieka nawet tylko i wyłącznie na podstawie pozytywnej przesłanki szczególnej z art. 258 § 2 k.p.k., jako samoistnej podstawy izolacji oskarżonego w warunkach tymczasowego aresztowania, stwierdzając, że surowość wyroku, jaki może zapaść w przyszłości i związany z nim ciężar gatunkowy stawianych zarzutów daje organom krajowym uzasadnioną podstawę do przyjęcia ryzyka ucieczki, a nawet popełnienia ponownego przestępstwa. ETPC orzekł tak w sprawach przeciwko Polsce (skarga nr 44722/98 i skarga nr 24205/06), na gruncie art. 5 ust. 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm. - dalej EKPC). Dodatkowo w wyroku z dnia 23 czerwca 2005 r. (skarga nr 44722/98 Ł. przeciwko Polsce) ETPC wprost wskazuje, że surowość wyroku, jaki może w przyszłości zapaść i związany z nim ciężar gatunkowy stawianych zarzutów daje organom krajowym uzasadnioną podstawę do przyjęcia ryzyka ucieczki, a nawet ponownego popełnienia czynów zabronionych (zob. także wyrok z dnia 31 maja 2011 r. – skarga nr 24205/06 K. przeciwko Polsce, czy wyrok z dnia 26 lipca 2001 r. – skarga nr 33977/96 I. przeciwko Bułgarii). Oczywiście przy uwzględnieniu zasady adekwatności środka

zapobiegawczego do zmiennej sytuacji procesowej wyrażonej w art. 258 § 4 k.p.k., korespondującej z eksponowanym w orzecznictwie ETPC, nakazem uwzględniania przy ocenie stosowania i przedłużania tymczasowego aresztowania dynamicznej sytuacji procesowej, która powoduje, że przesłanki, którymi można było zasadnie usprawiedliwić wiążącą się z tym środkiem zapobiegawczym ingerencje w wolność podejrzanych D. K., R. S., G. N., K. K. i G. D. (1), na dalszych etapach postępowania mogą nie występować. Wymienić tu należy w szczególności wyroki ETPC: z 28 listopada 2002 r. w sprawie L. przeciwko Łotwie (skarga nr 58442/00); z 3 grudnia 2002 r. w sprawie N. przeciwko Polsce (skarga nr 30218/96); z 3 kwietnia 2003 r. w sprawie K. przeciwko Polsce (skarga nr 31583/96); z 18 stycznia 2007 r. w sprawie E. przeciwko Łotwie (skarga nr 73819/01); z 20 maja 2008 r. w sprawie F. przeciwko Polsce (skarga nr 55470/00); z 20 maja 2008 r. w sprawie G. przeciwko Turcji (skarga nr 16330/02); z 4 listopada 2008 r. w sprawie E. K. przeciwko Polsce (skarga nr 12269/02).

Mając powyższe ustalenia i rozważania na uwadze, a zwłaszcza uwzględniając intensywność obaw wskazanych przez Sąd Okręgowy w części motywacyjnej zaskarżonego postanowienia, oczywistym jest, że tok postępowania karnego (przygotowawczego), toczącego się w niniejszej sprawie, musi być na etapie postępowania przygotowawczego skutecznie zabezpieczony i - uwzględniając charakter oraz intensywność opisanych powyżej obaw wynikających choćby z bezprawnych zachowań niektórych podejrzanych - tylko tymczasowe aresztowanie podejrzanych D. K., R. S., G. N., K. K. i G. D. (1), jest w stanie sprostać tym wymogom. Żaden inny środek zapobiegawczy o charakterze nieizolacyjnym nie jest w stanie zapewnić prawidłowego toku prowadzonego postępowania. A zatem w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia dyspozycji art. 257 § 1 k.p.k., który zawiera tzw. dyrektywę adaptacji środka zapobiegawczego do sytuacji procesowej oskarżonego, wyrażającą się w nakazie dokonywania przez sąd oceny potrzeby oraz celowości utrzymywania środka zapobiegawczego oraz uchylenia lub zmiany tego środka w chwili, gdy ustaną przyczyny jego zastosowania (J. Kosonoga, *Dyrektywa adaptacji środka zapobiegawczego do sytuacji procesowej*, Prokuratura i Prawo 2003/12, s. 64-72; J. Skorupka (w:) *Kodeks postępowania karnego*. Komentarz, red. J. Skorupka, 2016, s. 570). Oczywistym jest przecież, że z punktu widzenia normatywnego i faktycznego, organ procesowy, którym w realiach rozpoznawanej sprawy jest prokurator, ma obowiązek ciągłego kontrolowania zasadności stosowania środka zapobiegawczego i gdy tylko dojdzie do wniosku, że jego utrzymywanie jest nieuzasadnione, jest zobligowany do jego uchylenia lub zmiany. Tak więc w realiach sprawy istnienie w momencie podejmowania decyzji procesowej o wystąpieniu z wnioskiem o przedłużenie tymczasowego aresztowania przesłanek do dalszego stosowania tego najostrzejszego środka zapobiegawczego nie oznacza bowiem zwolnienia prokuratora od obowiązku ciągłej kontroli zasadności stosowania tego środka (zob. wyrok SN z 24.01.2007., II KK 152/06, LEX 249199).

Oceny konieczności stosowania wobec podejrzanych izolacji w ramach tymczasowego aresztowania nie zmienia i to, że niektórzy z nich (dotyczy to także podejrzanego G. N. pomimo, iż Sąd Okręgowy nie zauważył tego w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, a jak słusznie zauważa obrońca G. N. w zażaleniu i w wystąpieniu w toku posiedzenia odwoławczego – k.163) przebywają w Zakładach Karnych w związku z wykonywaniem kar pozbawienia wolności, gdyż zupełnie inny jest rygor wykonywania kary pozbawiania wolności, a inny jest rygor wykonywania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Dotyczy to głównie zakresu kontaktów z innymi współosadzonymi, a tym samym ma kapitalne znaczenie z punktu widzenia zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego (art. 249 § 1 k.p.k.) w kontekście stwierdzonej już wcześniej uzasadnionej obawy mactwa w rozumieniu art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.

Na zakończenie trzeba wskazać, że brak jest w sytuacji procesowej podejrzanych D. K., R. S., G. N., K. K. i G. D. (1) negatywnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania określonych w art. 259 § 1 i § 2 k.p.k. Brak jest bowiem podstaw faktycznych do twierdzenia, że izolacja oskarżonego w warunkach tymczasowego aresztowania stwarza realne zagrożenia dla ich życia i zdrowia. W konsekwencji, zarówno sytuacja osobista, jak i procesowa wymienionych podejrzanych nie stanowi poważnego niebezpieczeństwa dla ich zdrowia lub życia (argument z art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k.), ani też nie niesie ze sobą wyjątkowo ciężkich skutków dla niego lub jego najbliższej rodziny (argument z art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k.). Nie można przy tym zapominać, iż uchylenie tymczasowego aresztowania nie może nastąpić w każdym wypadku wystąpienia skutków niekorzystnych dla aresztowanego lub jego najbliższych, ale

tylko wtedy gdy skutki te są wyjątkowo ciężkie, a fakty je uzasadniające są wykazane, przy czym wykazanie ich obciąża stronę, która domaga się ich zastosowania i w konsekwencji to na podejrzanych lub na ich obrońcach ciąży obowiązek przedstawienia i udowodnienia okoliczności w tej materii. Nie jest bowiem rzeczą sądu rozstrzygającego w kwestii incydentalnej, a dotyczącej stosowania środków zapobiegawczych, stałe kontrolowanie sytuacji rodzinnej oskarżonego (por. postanowienie SA w Katowicach z 29.02.2012., II AKz 123/12, Legalis 486834).

Z tych wszystkich względów i na mocy powołanych przepisów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.